

jeg ikke vil gøre det før. Men det ærede Medlem vil nok indse, at ogsaa Kolonialraadene Betænkning maa indhentes i denne Sag. Vi kan dog ikke pludselig begynde at regere enevældigt over Øerne efter først at have forsøgt at skabe en Art Selvstyre derovre. Det vilde det ærede Medlem dog heller ikke synes om. Det ærede Medlem mener jo netop, at der er god Grund til at give Befolkningen derovre saa meget at sige som muligt. Men nu har vi en Gang de to Kolonialraad, og følgelig maa der tages skyldigt Hensyn til dem.

Noget lignende gælder, naar det ærede Medlem syntes at ville forlange, at Finansministeren skulde gaa til at udstede Forbud mod Salget i Romboderne. Jeg tror nu, det ærede Medlem noget for meget stoler paa, hvad Folk har forebragt ham om Tilstanden i disse Boder, men i alt Fald gaar det ikke saa nemt. En Finansminister kan ingenlunde sige: Nu maa der ikke mere sælges Rom paa de dansk vestindiske Øer! Der maa først føres Forhandling med Kolonialraadene, og alle herhen hørende Forhold maa undersøges.

Jeg vil altsaa overfor det ærede Medlem udtale, at jeg vil forsøge i Sommer — jeg haaber at faa mere Tid til det, end det har været muligt for en Finansminister at faa i snart de to sidste Aar — dels en Forhandling med Guvernøren og Embedsmændene og dels tilkalde til en saadan Forhandling de Mænd, jeg mener har Forstand paa og Interesse for disse Sager, og saa se, hvor vidt man saa kan komme. Jeg haaber, at dette kan afføde Lovforslag til den danske Rigsdag i næste Samling, men saa forbereder jeg altsaa ogsaa Rigsdagen paa, at samtidig med Reformerne kommer ogsaa Regningen, og man maa da betale for, hvad man vil gøre. I Virkeligheden er der dog nogen Rimelighed for, at man ikke maa glemme, hvorledes de danske Forhold ligger — her er jo ogsaa meget at reformere for os herhjemme —, blot fordi der kommer Klager, som ikke er helt begrundede eller slet ikke begrundede, ovre fra det fjerne Vestindien.

Stauning: Efter den interessante Udflugt til vore vestindiske Besiddelser tør jeg maaske bede Medlemmerne vende tilbage til vore mere hjemlige Forhold, og mit Udgangspunkt er et lille Ændringsforslag, som gaar ud paa at stille en større Sum til Raadighed for Børnehjemmene. Det er Ændringsforslaget Nr. 184, som gaar ud paa at stille 10,717 Kr. til

Raadighed for Børnehjemmene. Jeg kan kun udtrykke min Glæde over, at man saaledes i Finansudvalget er enedes om at foreslaa denne Forbedring, som jo ogsaa betyder en efter Forholdene bedre Omsorg for de Børn, der er optagne paa Børnehjemmene. Jeg kan kun anerkende det gode i, at Statens Bidrag saaledes vokser, men jeg ønsker at benytte Lejligheden til at understrege, at hele det System, efter hvilket vor Børneforsorg foregaar, utvivlsomt er mindre godt, end det burde være, og jeg benytter Lejligheden til navnlig at rette en Henstilling til Regeringen om at overveje, om ikke det hele Børnespørgsmaal, baade hvad angaar Børnehjemmene og Børneplejen, ogsaa naar det drejer sig om syge Børn, trænger til en Reformering. Jeg er enig med den højtærede Finansminister, der nylig talte, naar han sagde, at der ogsaa herhjemme tiltrængtes adskillige Reformer, som vi skulde have Opmærksomheden henvendt paa, og det forekommer mig, at der er Grund til at hellige Omsorgen for Børnene adskillig mere Opmærksomhed fra det offentliges Side, end man hidtil har gjort. Det er min Opfattelse, at Stat og Kommune burde sørge for Børnehjemmene, og at disse ikke burde være private Anstalter, der nu og da faar et større eller mindre Tilskud af det offentlige. Kan man ikke, i hvert Fald i første Omgang, komme saa vidt, burde man dog indføre en virkelig effektiv Kontrol med alle de Anstalter, paa hvilke der opholder sig Børn, det være sig Børnehjem eller andre Anstalter, hvor der i saa høj Grad er Fare for Misgreb, naar der ikke er etableret en offentlig Kontrol, der drager Omsorg for, at Børnene virkelig behandles godt. Der er ved tidligere Lejligheder her i Salen desværre fremdraget adskillige Eksempler paa Forholdene i vore Børnehjem. Jeg tør ikke have nogen begrundet Mening om, hvorvidt Forholdene nu i alle Henseender er gode paa de Børnehjem, der findes her i Landet, men jeg nævner blot, at der tidligere angaaende vore Børnehjem har været meget vægtige Klager fremme, som har vist sig begrundede, og som har afsløret, at der ikke i alle Henseender kan siges at være det Tilsyn med Børnehjemmene, som tiltrænges.

Opmærksomheden er i den sidste Tid blevet i ikke uvæsentlig Grad henvendt paa Børneforsorgen, endda paa Omraader, hvor det drejer sig om syge Børn, et Omraade, som ogsaa vedrører et Medlem i denne Sal, det ærede Medlem fra Saks-